

KO JE KO

Lars Ajer (Lars Iyer; 1970, London, Velika Britanija), savremeni britanski romanopisac i filozof. Objavio je romane (trilogiju) *Spurious*, 2011 (*Mudrovanje*, Edicije Božičević, Zagreb, 2012), *Dogma* (2012) i *Exodus* (2013), kao i studije o Morisu Blanšou – *Blanchot's Communism: Art, Philosophy, Politics* i *Blanchot's Vigilance: Phenomenology, Literature, Ethics*. Doktorirao je filozofiju i predaje na Univerzitetu u Njukaslju.

Vladimir Arsenić (1972, Beograd), magistrirao komparativnu književnost na Telavivskom univerzitetu. Bio je redovni kritičar internet portala *e-novine.com*. Pisao za Treći program HRT-a, *booksa.hr*, *proletter.me*, *Quorum*, *Beton*, *Peščanik*, *versopolis.com*. Objavio je knjigu književnih kritika *Etihe pripovedanja* (2019). Tekstovi su mu prevedeni na slovenački i albanski. Prevodi sa engleskog i hebrejskog. Sa Srđanom Srdićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Topolskoj 18 i izdavačku kuću „Partizanska knjiga“. S prijateljima uređuje književni časopis *Ulaznica* koji izlazi u Zrenjaninu.

Jovica Aćin (1946, Zrenjanin), piše pesme, kratke priče i eseje, prevodi sa nemačkog, francuskog i engleskog. Objavljene knjige: *Unakrst divljina pamćenja* (1970), *Izazov hermeneutike* (1975), *Paukova politika* (1978), *Šljunak i mahovina* (1986), *Poetika rastrojstva* (1987), *Duge senke kratkih senki* (1991), *Poetika krivotvorenja* (1991), *Uništiti posle moje smrti* (1993), *Gatanja po pepelu – o izgnanstvima i logorima* (1993), *Apokalipsa Sad – nacrti o Božanstvenom markizu* (1995), *Leptirov sanovnik* (1996), *Nezemaljske pojave* (1999), *Ljuba Popović – odiseja jedne senke* (2000), *Lebdeći objekti* (2002), *Ko hoće da voli, mora da umre* (2002), *Mali erotski rečnik srpskog jezika* (2003), *Seništa i drugi raskazi* (na makedonskom, 2005), *Dnevnik izgnane duše* (2005), *Dnevnik o vagini* (2005), *Goli demoni/ Nage žene* (koautor-ilustrator M. Miletić, 2006), *Pročitano u tvojim očima* (2006), *Šetnja po krovu: Sabrani crteži Franca Kafke* (2007), *Goli pripovedač: O svim stvarima izgubljenim i nađenim* (2008), *Ušće okeana* (2011), *Jevanđelje po ma-*

garcu i druge priče o sitnim svetim trenucima (2013), *Kroz blato i ostala umišljanja* (2017), *Srodnici* (2017), *Ukradeni roman* (2018), *Srodnici* (2018), *Pilot tramvaja* (2019) i *Mali erotski rečnik srpskog jezika – sa Lebdećim objektima i Dnevnikom izgnane duše* (2019). Živi u Beogradu.

Dragan Babić (1987, Karlovac), osnovne i master studije završio na Odseku za anglistiku Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Bavi se esejistikom i književnom kritikom, član je uredništva časopisa *Dometi* i programski urednik Somborskog književnog festivala. Objavio je knjige proze *Twitter priče* (2014) i *Twitter priče 2.0* (2017). Živi u Novom Sadu.

Aleksandra Bajazetov (1969) radila kao lektor za nemački u Beogradu. Prevodi prozu i esejistiku s nemačkog i engleskog. Važniji autori: Hana Arendt, Marija Todorova, Alaida Asman, Nil Grifits, Arno Šmit, Wolfgang Kepen, Khušvant Sing.

Dragan Bošković (1970, Beograd), diplomirao je, magistrirao i doktorirao na Filološkom fakultetu u Beogradu. Predaje savremenu srpsku književnost i teoriju književnosti na Filološko-umetničkom fakultetu u Kragujevcu. Urednik je naučnog časopisa *Nasleđe*, priredio dvadesetak tematskih zbornika. Objavljena dela: *Odisej – kataloška priča* (koautor Saša Ilić, 1998); zbirke poezije: *Vrtoglavica, laž i Vavilon od kartona* (1998), *U jednom telu* (2003), *Isaija* (2006), *Otac* (2013), *The Clash* (2016), *Ave Maria!* (2018) i *Breaking the Waves* (2019); studije: *Islednik, svedok, priča: Istražni postupci* u Peščaniku i Grobnici za Borisa Davidovića *Danila Kiša* (2004), *Tekstualno (ne)svesno* Grobnice za Borisa Davidovića (2008), *Zablude modernizma* (2010), *Đorđe Marković Koder* (2014), *Zablude čitanja* (2015), *Slobodan Štetić – Poster* (2015) i *Nulti stepen realizma* (2017). Dobio je Brankovu nagradu i nagrade „Matičev šal“, „Branko Ćopić“ i „Branko Miljković“. Poeziju mu je prevedena na ukrajinski, poljski, češki, slovenački, španski, japanski. Živi u Beogradu.

Aleksandru Buluc (Alexandru Bulucz; 1987, Alba Julija, Rumunija), pesnik, prevodilac i izdavač. Od 2000. godine živi u Nemačkoj. Magistarske studije germanistike i komparatistike završio je 2008. u Frankfurtu. Na doktorskim studijama od 2016. Prevodilac je sa francuskog i rumunskog jezika. Piše na nemačkom jeziku. Pesme je objavljivao u književnim časopisima i antologijama. Njegov lirski debi *Aus sein auf uns* objavljen je 2016. U martu 2020. objavljena je druga zbirka pesama *was Petersilie über die Seele weiß*. Za ovu zbirku dobio je nagradu *Volkgang Vajrauh* 2019. Njegove pesme prevedene su na engleski, rumunski, španski i turski jezik. Živi u Berlinu.

Dušan Vejnović (1981, Sombor), piše poeziju i prozu. Objavio je zbirku pripovedaka *Tvrđoglave beline* (2011) za koju je dobio Nagradu „Đura Đukanov“, zbirku poezije *Posebne potrebe* (2013), roman *Jako i nikome* (2014) i zbirku pripovedaka *Bočne grane evolucije* (2017). Za prevod romana *Amajlija* Roberta Bolanja dobio je Nagradu „Radoje Tatić“ za najbolji prevod sa španskog i portugalskog jezika u oblasti poezije, proze i eseja, za 2014. i 2015. godinu. Po zanimanju je psiholog. Živi u Novom Sadu.

Sonja Veselinović (1981, Novi Sad), magistrirala je i doktorirala komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, gde radi kao docent. Piše eseje, književnu kritiku i poeziju. Prevodi sa francuskog i engleskog jezika. Objavila je knjigu poetske proze *Poema preko* (2008), studije *Prevodilačka poetika Ivana V. Lalića* (2012) i *Recepcija, kanon, ciljna kultura – slika modernog angloameričkog pesništva u savremenoj srpskoj književnosti* (2018), roman *Krosfejđ* (2013). Dobitnica je stipendije iz Fonda „Borislav Pekić“ za 2009. godinu i Nagrade „Isidora Sekulić“ (2014). U uredništvu je časopisa za književnost i teoriju *Polja* od 2007. godine. Živi u Beogradu.

Jasmina Vrbavac (1965, Beograd), diplomirala je na Filološkom fakultetu u Beogradu, magistrirala na FDU. U Televiziji Beograd radi od 1987. godine, isprva kao honorarni saradnik, danas kao urednik u Redakciji za kulturu pod čijim okriljem je ostvarila veliki broj emisija i priloga o savremenoj književnosti kao autor, voditelj, kritičar... Objavljivala u brojnim domaćim književnim časopisima književnu kritiku i prozu. Objavila knjige *Žrtvovanje kralja – Mit u dramama Ljubomira Simovića* (2005) i knjige knji-

ževnih kritika *Tri i po* (2007) i *Identitet u procepu* (2012). Živi u Beogradu.

Željana Vukanac (1990, Zadar, Hrvatska), diplomirala je i masterirala na Filološkom fakultetu u Beogradu na Odseku za srpsku književnost sa južnoslovenskim književnostima. Piše poeziju, eseje i kritiku, prevodi. Objavljena zbirka poezije: *Prostori*, 2019 (Nagrada „Mak Dizdar“, 2018. u Stocu, Bosna i Hercegovina). Trenutno pohađa master studije u Kelnu.

Radmila Gikić Petrović (1951, Vrbas), piše prozu. Objavljene knjige: *Otvorite Jelenine prozore* (1978), *Namaste, Indijo* (1984; putopisna proza, prevedena na rusinski 1986), *U Fruškoj gori 1854* (1985; dnevnik Milice Stojadinović Srpkinja), *Milica–Vuk–Mina* (1987), *Razgovori o Indiji* (1989), *Preписка Milice Stojadinović Srpkinja sa savremenicima* (1991), *Iskustva proze* (1993; razgovori sa proznim piscima), *Tokovi savremene proze* (2002; razgovori sa proznim piscima), *U potrazi za glavnim junakom* (2003; priče), *Srpkjinin krug kredom*, (2006; pesme i proza posvećeni Milici Stojadinović Srpkinji), *Bibliografija radova o Milici Stojadinović Srpkinji* (2007), *Dnevnik Anke Obrenović* (2007), *Zdravo, Indijo* (2008), *Život i književno delo Milice Stojadinović Srpkinja* (2010), *Stara priča* (2013, priče), *Koreja post scriptum* (2014), *A gde je Čehov? – razgovori o prozi* (2015), *Vijetnam i devet zmajeva* (2016) i *Kritika pamćenja* (2017). Dobitnica je nagrada: „Slobodna Vojvodina“, „Iskra kulture“, „Povelja za višegodišnji stvaralački i naučni doprinos“, „Medalja kulture za očuvanje kulturnog nasleđa“. Živi u Novom Sadu.

Slavko Gordić (1941, Dabrica, Hercegovina), piše prozu, književnu kritiku i esejistiku. Knjige proze: *Vrhovni silnik* (1975), *Drugo lice* (1998), *Opit* (2004), *Rub* (2010) i *Posle ruba* (2020). Knjige eseja, kritika i studija: *U vidiku stiha* (1978), *Slaganje vremena* (1983), *Primarno i nijansa* (1985), *Poezija i okruženje* (1988), *Obrazac i čin – ogledi o romanu* (1995), *Pevač Boška Petrovića* (1998), *Ogledi o Veljku Petroviću* (2000), *Glavni posao* (2002), *Profil i situacije* (2004), *Savremenost i nasleđe* (2006), *Razmena darova* (2006), *Kritičke razglednice* (2008), *Traganja i svedočenja* (2011), *Ogledi o Ivi Andriću* (2013) *Srodstva i razdaljine* (2014), *Osmatračnica – književne i opšte teme* (2016). Dobio je Nagradu Društva knji-

ževnika Vojvodine za najbolju knjigu godine, kao i nagrada „Laza Kostić“, „Đorđe Jovanović“ i „Sreten Marić“. Dobitnik je Novembarske povelje Novog Sada, Nagrade za životno delo Društva književnika Vojvodine i Povelje za životno delo Udruženja književnika Srbije. Bio je dugogodišnji profesor Filozofskog fakulteta u Novom Sadu, do 2009. godine, i glavni i odgovorni urednik *Letopisa Matice srpske* (1992–2004). Sada je profesor emeritus Univerziteta u Novom Sadu.

Vladislava Gordić Petković (1967, Sremska Mitrovica), redovna profesorka engleske i američke književnosti na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, gde drži kurseve iz oblasti šekspirologije i savremenog angloameričkog proznog stvaralaštva. Bavi se književnom teorijom i istorijom, književnom kritikom, publicistikom i prevođenjem sa engleskog. Magistrirala je na prozi Rejmonda Karvera na Filološkom fakultetu u Beogradu godine 1994, a doktorirala na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu 1998. na temi „Priča i pripovedanje u kratkoj prozi Ernesta Hemingveja“. U najviše akademsko zvanje, zvanje redovnog profesora, izabrana je u oktobru 2008. godine. Piše studije, eseje, književnu kritiku i prevodi s engleskog (S. Džouns, E. Biti, E. Bardžis, E. Hemingvej, V. Šekspir, V. Alen i dr.). Objavljene knjige: *Sintaksa tišine: poetika Rejmonda Karvera* (1995), *Hemingvej – poetika kratke priče* (2000) *Korespondencija – tokovi i likovi postmoderne proze* (2000), *Virtuelna književnost* (2004), *Književnost i svakodnevnica* (2007), *Virtuelna književnost II* (2007), *Na ženskom kontinentu* (2007) *Formatiranje* (2009), *Mistika i mehanika* (2010) *Uvod u rodne teorije (udžbenik, grupa autora)* (2011). Živi u Novom Sadu.

Rita Dav (Rita Frances Dove; 1952, Arkon, Ohajo, SAD), američka književnica, dobitnica više književnih nagrada, uključujući Pulicerovu nagradu za poeziju. Objavila je devet zbirki pesama, jedan pozorišni komad u stihovima, po jednu zbirku eseja i kratkih priča, kao i jedan roman. Trenutno živi i radi u Virdžiniji kao univerzitetski profesor engleskog jezika i književnosti.

Nikola Đoković (1978, Kragujevac), diplomirao na Grupi za srpski jezik i književnost Filološkog fakulteta u Beogradu (oddeljenje u Kragujevcu). U okviru projekta razmene studenata Basileus, studirao na postdiplomskim studijama u Zagrebu, na

Odsjeku za komparativnu književnost, film i izvedbene umjetnosti Filozofskog fakulteta. Učestvovao na prvom modulu projekta *Critisize this!*, koji je okupljao mlade kritičare iz regiona bivše Jugoslavije. Objavio zbirku poezije *Zid gneva* (2014).

Đorđe Đurđević (1994, Kragujevac), istraživač-pripravnik i doktorand na Filološko-umetničkom fakultetu. Objavio je više naučnih radova i prevod altermodernističkog manifesta. Godine 2017–2018. držao je jednosemestralni kurs Realizacja (Srpska kultura i običaji), kao i vežbe na predmetima vezanim za studije srpskog jezika kao stranog na Katedri za srpsko-hrvatsku filologiju Instituta za slavistiku Univerziteta u Vroclavu (Poljska). Predmet njegovih interesovanja jeste teopoetika, posebno angelologija i mariologija u književnosti.

Nina Živančević (1957, Beograd), spisateljica i prevoditeljka. Objavila je sledeće knjige poezije: *Pesme* (1982), *Mostovi koji rastu* (1984), *Gledajući knjige nezavisnih izdavača* (1985), *Duh renesanse* (1989), *Pesnički divan* (1995), *Minotaur i lavirint* (1996), *Slovo Pi* (2004), *Krajem veka* (2006), *Isceljenje* (2011) i *Umetnost hvatanja bumeranga: izabrane i nove pesme* (2013). Knjige proze: *Vizantijske priče* (1995), *Prodavci snova* (2000), *Kao što već reko*h (2002), *Orfejev povratak* (2003), *Krajem veka* (2006), *Ono što se pamti* (2017), kao i knjigu razgovora *Iznenadni blesak* (2009) i studiju *Crnjanski i njegov čitalac: (repcija Crnjanskog dela u svetu)* (2012). Poezija i proza prevođena joj je na više svetskih jezika. Priredila je i prevela antologiju američke poezije *Novi Glasovi* i prevela *Priče o običnom ludilu* Čarlsa Bukovskog, *Težinu i blagorodnost* Simon Vej i dr. Živi u Parizu.

Jelena Žugić (1989, Beograd), magistrirala je na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti u Beogradu (2014), i završila master studije programa Erasmus Mundus, "Crossways in Cultural Narratives", u Lisabonu, Šefildu i Santjagu de Komposteli (2015). Piše poeziju i prozu, prevodi sa portugalskog, engleskog i španskog. Prevela knjige *Poezija Alvare de Kampuša* Fernanda Pesoe i *Učenje ili Knjiga užitaka* Klarise Lispektor. Živi u Beogradu.

Boguslav Zielinski (Bogusław Zieliński; 1951), profesor na Univerzitetu Adam Mickijewi u Poznaju (Poljska). Habilitirao je 1998. godine na tezi: *Srpski istorijski roman: Studije o izvorima, idejama i pravcima razvoja*. Direktor je Instituta za slovensku

filologiju Univerziteta Adam Mickijewi? u Poznaniu, Preduzimaju?i brojne nau?ne inicijative i afirmišu?i me?ukulturni dijalog u raznovrsnom prostoru Balkana, posebno je doprineo stvaranju slavisti?ke škole u Poznaniu. Domen njegovih interesovanja, ali i interesovanja njegovih istraživa?a povezanih sa slavisti?kom školom, jeste funkcionisanje i me?usobni odnosi izme?u ?etiri Slavije: *Slavia Latina*, *Slavia Orthodoxa*, *Slavia Islamica* i *Slavia Iudaica*, kao i transformacije, a?uriranja i redefinisiranja ju?noslovenske autovizije i njeni odnosi sa ju?noslovenskim okruženjem, Zapadnom i Centralnom Evropom. Bio je predsednik Komisije za komparativnu književnost pri Me?unarodnom komitetu slavista (2008–2013, 2014–2018). ?lan je brojnih nau?nih društava i urednik deset nau?nih ?asopisa.

Mar?in Javorski (*Marcin Jaworski*), profesor poljske književnosti na Fakultetu poljske i klasi?ne filologije Univerziteta Adam Mickijewi? u Poznaniu (Poljska). Autor je niza eseja i studija o poljskoj literaturi. ?lan je uredništva književnog ?asopisa *Poznańskie polonistyczne studie: književna serija*, sekretar Poznańske književne nagrade i organizator zna?ajnog književnog festivala *Fabula*

Riřard Kapuřćinski (*Ryszard Kapuřćinski*; 1932, Pinjsk, Belorusija – 2007, Varřava, Poljska), legenda poljske i svetske reportaže, pisac, mislilac, pesnik, predava? faktografske književnosti na evropskim i ameri?kim univerzitetima... Poslednjih godina života bio je jedan od kandidata za Nobelovu nagradu. Studirao je istoriju na Varřavskom univerzitetu i joř tada po?eo da se bavi novinarstvom. Godine 1956. redakcija ?asopisa *řtandar mlodih* poslala ga je na prvo veliko putovanje u Indiju, Avganistan i Pakistan. Reportaže koje je tada napisao dopale su se ?itaocima, kao i slede?e, s putovanja u Japan, Kinu i Hong Kong. Prvu knjigu *Buř na poljski na?in* (*Busz po polsku*), ciklus reportaža s poljskom tematikom, objavio je 1962. Poljska novinska agencija poslala ga je za svog stalnog dopisnika u Afriku. řest godina bio je jedini poljski dopisnik u ?itavoj Africi, gde je organizovao i diplomatsko predstavnistvo. U Poljsku je slao izveřtaje iz zemalja u kojima su neprestano izbijale pobune, smenjivale se vlade, ratovalo... Napisao je reportaže *Crne zvezde* (*Czarne gwiazdy*, 1963). Od 1968. pet godina je radio u Latinskoj Americi. Plod ovih putovanja su knjige *Zařto je poginuo Karl fon řpreti?* (*Dlaczego zginął Karl von Spreti?*, 1970), *Hristos s karabinom na ramenu* (*Chrystus*

z karabinem na ramieniu, 1975) i *Fudbalski rat* (*Wojna futbolowa*, 1978). U zemljama Tre?ega sveta bio je svedok dvadeset sedam revolucija i drżavnih udara, ?etiri puta osu?en na smrt, ?esto o?evidac, a ponekad i u?esnik doga?aja u Aziji i Africi – kao 1975/76. u Angoli, gde je kao jedini reporter obaveřtavao svet o ratu za oslobo?enje ove zemlje. O tome je pisao kasnije u knjizi *Joř jedan dan života* (*Jeszcze dzień życia*, 1976). U svojoj najpopularnijoj, najviše prevo?enoj knjizi *Car* (*Cesarz*, 1978), piše o tome řta se doga?alo na dvoru Hajla Selasija poslednjih meseci pre njegovog pada. *řahinřah* (*Szachsinszch*, 1982) je knjiga o Iranu, o obaranju vlade Mohameda Reze Pahlavija i pobe?e Islamske revolucije kojom je rukovodio ajatolah Homeini, o fanati?noj borbi za vlast, o torturama u kazamatima Savaka. Godine 1986. objavio je zbirku pesama *Beleřnica* (*Notes*), a odmah potom i řest knjiga kratkih zapisa i refleksija o životu *Lapidarij* (*Lapidarium*, 1990–2007). Posle „reporterskog predaha“ ponovo je krenuo na put, ovoga puta po zemljama Sovjetskog Saveza. Po povratku napisao je knjigu *Imperija* (*Imperium*, 1993), o promenama posle raspada SSSR-a. U slede?oj knjizi, *Ebanovina* (*Heban*, 1998), vraća se afri?koj temi. Knjiga *Putovanja s Herodotom* (*Podróże z Herodotem*, 2004), predstavlja pohvalu zaslugama anti?kog istori?ara i putnika, ali i autoportret samoga Kapuřćinskog. Poslednje dve knjige, pesme *Zakoni priro?e* (*Prawa natury*) i eseji/predavanja *Taj Drugi* (*Ten Inny*), objavljeni su 2006.

Sanja Karanovi?i (1973, Ba?ka Palanka), diplomirala je na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu na Odseku za nema?ki jezik i književnost. Za prevod romana *Korektura* Tomasa Bernharda dobila je Nagradu „Miloř N. řuri?i“ (2017). Radi kao profesor nema?kog jezika i bavi se prevo?enjem.

Sařa Kneževi?i (1971, Sarajevo), diplomirao je i magistrirao na Odseku za srpsku književnost Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Doktorirao je na Filozofskom fakultetu na Palama, gde je i zaposlen kao vanredni profesor za nau?nu oblast Specifi?ne književnosti (Srbistika). Autor je romana: *Jadni moj Marko* (2004), *Otkud pamet onom ko je nema* (2013) i *U sjećanju na zaborav* (2015); nau?nih studija: *Viřnji?ev pjesni?ki spomenik revoluciji* (2012), *Prepoznavanja* (2017) i *Iz tavnice sunce progrijalo* (2018). Priredio je antologije narodne književnosti: *Epske narodne pjesme* (2017), *Lirske narodne pjesme* (sa Jelenkom Pandurevi?i, 2018) i *Narodne pripovijetke*

i predanja (sa Jelenkom Pandurević, 2018). Živi na Palama.

Sanja Kojić Mladenov, viša kustoskinja i istoričarka umetnosti, usmerena ka istraživanju savremene umetničke prakse, medija i roda od 1995. godine. Završila istoriju umetnosti na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Beogradu, master i doktorske Rodne studije na interdisciplinarnim studijama Univerziteta u Novom Sadu – ACIMSI. Direktorka Muzeja savremene umetnosti Vojvodine od 2013. do 2016. godine. Kustoskinja istog Muzeja od 2006. godine, Odeljenja za izložbe aktuelne umetnosti, te Centra za intermedijску i digitalnu umetnost. Dobitnica Nagrade „Lazar Trifunović“ (2016), kao i priznanja Društva istoričara umetnosti Srbije (DIUS) za najbolju autorsku izložbu u 2013. godini. Kustoskinja Paviljona Srbije na 54. Venecijanskom Bije-nalu savremene umetnosti (2011), izložbe *Svetlost i tama simbola*, Dragoljuba Raše Todosijevića, nagrađene internacionalnim priznanjem – Uni Credit Venice Award. Članica je međunarodnih udruženja AICA, ICOM i CIMAM – čija je stipendistkinja (2011). Autorka je, kustoskinja i selektorka mnogih izložbi i projekata u zemlji i inostranstvu, kao i međunarodnih i EU projekata (*Performing the Museum, Risk Change, Missing Stories*). Urednica i autorka preko 100 kritičkih eseja, recenzija izložbi i naučnih tekstova u katalozima izložbi, stručnim časopisima, knjigama i elektronskim medijima. Živi u Novom Sadu.

Jaroslav Kombij (1944), diplomirani tehnolog. Od 2001. prevodi s ukrajinskog jezika na srpski i sa srpskog na ukrajinski. Do sada je preveo: *Misija u Africi* (2002), *Ivana Kupala* (2005), *Rivne/Rovno – Zid* (2006), *Marija Matios, Slatka Darusja* (2007), *Prepodobni Jov, iguman Počajivski* (2008), *Ivan Jaković Franko, Boa Constrictor* (2009), *Usi na scenu (Hajdemo na pozornicu)* (2001–2009), *Коняк з дощем (Konjak uz kišu)* (2009), *Cornelia Street Cafe* (2009), *Vasilj Mahno, Svadbarski kupus* (2017) i *Crna rupa poezije* (2013), *Oleksandr Irvanec, Podeljeni grad* (2019). Njegovi prevodi su objavljivani u brojnim našim i stranim časopisima.

Mario Levrero (*Jorge Mario Varlotta Levrero*; 1940–2004, Montevideo, Urugvaj) bio je knjižar, novinar, strip-crtač, humorista, enigmatičar, fotograf i najveći urugvajski pisac s kraja prošlog veka. Među njegovim romanima istaknuto mesto zauzi-

ma trilogija *Grad* (1970), *Pariz* (1980) i *Mesto* (1984), te *Gardelova duša* (1996), *Prazni diskurs* (1996) i *Svetlucavi roman* (2005). Autor je i većeg broja zbirki priča, kolumni i memoara.

Georg Kristof Lihtenberg (*Georg Christoph Lichtenberg*; 1742, Ober-Ramštat, Nemačka – 1799, Göttingen, Nemačka), fizičar, pisac i filozof, čitav vek je proveo u Göttingenu, gde je od 1769. do smrti predavao fiziku na univerzitetu. Bio je u svoje vreme poznat naučnik, član Britanskog kraljevskog društva. Poklonik prosvetiteljskih ideja i anglofil, vodio je *Göttingenski almanah* (*Göttinger Taschen-calender*) u kojem je, pod pravim imenom ili pseudonimom, objavio niz eseja i satira. Nakon njegove smrti pronađene su sveske koje je vodio od 1764. do 1799. Objavljene su, najpre u odlomcima, kao aforizmi, da bi u dvadesetom veku, u redakciji Volfganga Promisa (1968–1992), dobile integralno izdanje pod naslovom *Sudelbücher* (*Tefteri*).

Jelena Mandić (1986, Srebrenica, BiH), diplomirala je na Odseku za anglistiku Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Završila je master studije engleskog jezika i književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Trenutno je na trećoj godini doktorskih studija jezika i književnosti na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Piše poeziju i kratku prozu, prevodi sa engleskog i persijskog jezika. Živi i radi u Novom Sadu.

Natalija Marković (1977, Beograd), diplomirala je na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu, na Odseku za ruski jezik i književnost. Objavila je zbirke poezije *Membrana ogledala* (1999) i *Kiberlaboratorija* (2007). Poezija joj je prevedena na poljski i mađarski jezik. Članica je Srpskog književnog društva. Živi u Beogradu.

Vasilj Mahno (*Vasyl Mahno*; 1964, Čorktiv, Ukrajina), pesnik, esejista, dramaturg, prevodilac, književni kritičar. Predavao književnost na univerzitetima u Ternopolju (Ukrajina) i Krakovu (Poljska). Član je Asocijacije ukrajinskih pisaca, Nacionalnog udruženja ukrajinskih pisaca, kao i međunarodnog i ukrajinskog PEN kluba. Objavio je dvanaest zbirki pesama, po dve zbirke eseja i pripovedaka, dve drame i jedan roman. Kao prevodilac objavio je dve zbirke pesama sa poljskog jezika. Kao kritičar objavio je književni ogled *Umetnički svet Bogdana Igora Antoniča*. Takođe je sastavljač antologije savreme-

ne ukrajinske poezije *Pesnici devedesetih*. Poezija i eseji prevedeni su mu na više od dvadeset jezika, među kojima su: poljski, srpski, engleski, ruski, nemački, češki, litvanski, malajamski, ivrit, jidiš, španski, rumunski, slovenački, jermenski i dr. Dobitnik je brojnih ukrajinskih i međunarodnih nagrada, među kojima je i naša Povelja Morave (2013). Od 2000. živi i radi u Njujorku.

Sergej Macura (1976, Knin, Hrvatska), diplomirao je engleski jezik i književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu 1998. godine. Magistrirao je 2007. na temu *Pogledi Henrija Džejmsa na dramu i pozorište*, a doktorirao sa tezom pod naslovom *Pripovjedni postupci u djelima Tomasa Pinčona* 2016. godine. Na Katedri za anglistiku u Beogradu radio je kao lektor, asistent-pripravnik, asistent i viši lektor, a od jeseni 2016. predaje američku književnost u svojstvu docenta. Pisao je naučne radove o Eku, Kuciju, Jejtsu, Pinčonu, Šekspiru, Vitmenu, Džojosu, Hemingveju, Atvudovoj, Donu i drugima, a prevodio je Hilari Mantel, Henrija Džejmsa, Čarlsa Simića, Bartelmija, Balarda, De Bernijera, Apdajka, Nortropa Fraja i engleske romantičare. Knjige: *Pozorište Henrija Džejmsa / Henry James's Theatre* (2009) i *Naracija u prozi Tomasa Pinčona* (2018).

Dajana Milovanov (1993), trenutno pohađa doktorske studije na Odseku za komparativnu književnost Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Živi u Bečeju.

Violeta Mitrović (1989, Novi Sad), osnovne i master studije srpske književnosti završila na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Objavila je knjigu izabranih književnih kritika i eseja *Hermeneutička pristaništa* (2018).

Silvija Monros Stojaković (1949, Buenos Ajres, Argentina), osnovnu školu, gimnaziju i filološke studije završila je u Beogradu. Svoj književni rad započela je 1976. godine kao prevodilac, a do danas se ogledala u monografskoj i kritičkoj esejistici, poeziji i u romanesknoj, putopisnoj i epistolarnoj prozi. Objavila je *Poslednje Kortasarove škole* (prepiska sa Kortasarom, 1991), *Ogledalo ljubavi* (prepiska Olje Ivanjicki i Leonida Šejke, 1994), *Grad nad gradovima* (elektronski odgovor Milosrdnom anđelu, 2000), *Ortegina Klepsidra* (ogledi o filozofiji Hosea Ortege i Gaseta, 2001), *Nastaviće se...* (roman, 2002), *Mi, Salvador Dali* (monografija, 2004), *Moja Argentina* (pu-

topis, 2005), *Sve u svemu – zbirka ćutnji* (poezija, 2006). Zahvaljujući istovetnom poznavanju srpskog i španskog jezika, prevela je u oba pravca preko sto bibliografskih jedinica, a nije zanemarljiv ni njen pionirski doprinos prevodenju katalonske književnosti (Kortasar, Marijas, R. Montero, Andrić, Simović, Kovačević i dr). Živi u Beogradu.

Ranko Pavlović (1943, Šnjegotina Gornja kod Teslića), piše pesme, pripovetke, romane, dramske tekstove, eseje i književnu kritiku za odrasle, zatim pesme, priče, romane i dramske tekstove za decu, bavi se književnom kritikom i esejistikom. Objavio je nekoliko desetina knjiga, među kojima i sledeće zbirke pesama: *Nemir sna* (1963), *Damari jasenovački* (1987), *Kosti i sjene* (1997), *Srž* (2005), *Dama iz Gospodske* (2006), *Lov* (2007), *Pjesnikov prah* (2008), *Monaški soneti* (2011), *Između dvije praznine* (2011), *Dublje od slutnje* (2012), *Zrno* (2014), *Laku noć, Ljiljana* (2016), *Plavet* (2018), *Izmaglica* (2018), *Vinski soneti* (2019). Godine 2004. su mu objavljena *Izabrana djela* u četiri knjige. Dobitnik je više značajnih književnih nagrada, među kojima su: Kočićeve, „Sken-der Kulenović“, „Laza Kostić“, „Gordana Todorović“, više puta nagrada za knjigu godine i druge. Dodeljene su mu povelje Udruženja književnika Srbije i Udruženja književnika Srpske za životno delo, zatim Nagrada Akademije Ivo Andrić za životno delo. Živi i stvara u Banjaluci.

Biserka Rajčić (1940, Jelašnica kod Niša), završila je studije slavistike u Beogradu. Od 1962. Bavi se prevodenjem slovenskih književnosti, teorije književnosti, teatrologije, filmologije, estetike, filozofije, istoriografije, istorije umetnosti, politikologije, teologije i dr. Objavila je oko 70 knjiga prevoda (poezija, proza, drame, filozofija, esejistika, politikologija i sl.) i knjige: *Pisma iz Praga* (1999), *Poljska civilizacija* (2003), *Moj Krakov – iz kulturne arheologije grada* (2006), *Imago Poloniae* (2014), *Pisma iz Poljske* (2018) i *Šopen, Žorž Sand i njena deca* (radio-drama s CD-om), kao i niz tekstova u časopisima nekadašnje Jugoslavije i Srbije. Dobitnik je brojnih domaćih i stranih nagrada za prevodilaštvo, između ostalih i najprestižnije poljske nagrade „Transatlantik“ za 2009. godinu. Živi u Beogradu.

Ljubica Rosić (Obrenovac), studirala je polonistiku i završila postdiplomske studije na Filološkom fakultetu u Beogradu, doktorirala na Filozofskom univerzitetu u Novom Sadu (*Recepcija esejistike Če-*

slava Miloša u Jugoslaviji). Radila je kao lektorka srpskohrvatskog jezika na Jagjelsonskom univerzitetu u Krakovu, a u periodu od 1991–1995. kao viši predavač na novoosnovanoj Katedri za srpski jezik na UAM (Univerzitet „Adam Mickievič“) u Poznanju. Više godina držala je predavanja iz poljske književnosti na Univerzitetu u Prištini. Od 2003. predavala je poljsku književnost (Istoriju poljske književnosti i Književnost XX veka) na Katedri za polonistiku na Filološkom fakultetu u Beogradu. U svojim radovima bavi se najviše komparativnim proučavanjima poljske književnosti XIX i XX veka. Srpskom čitaocu predstavljala je poljsku književnost u esejima, člancima, referatima i javnim predavanjima, razgovorima sa piscima. Član je Udruženja književnih prevodilaca Srbije od 1980. U periodu od 1992–2003. bila je član redakcije prevodilačkog časopisa *Mostovi*. Dobitnica je Nagrade „Miloš N. Đurić“, kao i poljske nagrade „ZaiKS“ (Saveza autora i scenskih kompozitora). Objavila je prvu istoriju poljske književnosti u Srbiji (*Istorija poljske književnosti do 1914. godine*). Učestvovala je na brojnim međunarodnim naučnim konferencijama, posvećenim poljskoj književnosti. Prevodila je, između ostalih, dela R. Ingardena, K. Brandisa, A. Fjuta, J. Kornhauzera, R. Kapušćinskog, Č. Miloša... Živi u Beogradu.

Bojan Savić Ostojić (1983, Beograd), diplomirao je francuski jezik i književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu. Master studije iz komparativne književnosti završio je u Nici. Sarađuje sa izdavačkim kućama kao slobodni prevodilac. Autor je brojnih temata o francuskoj književnosti XX veka, zastupljenih u književnoj periodici (Filip Žakote, Žak Dipen, OuLiPo, Remon Rusel, Antonen Arto). Jedan je od urednika književnog časopisa *Agon*. Autor knjiga poezije: *Stvaranje istine* (2003), *Tropuće* (2010), *Stereorama* (2013), *Jeretički dativ* (2014), *Prskalica* (2019), kao i proznih knjiga *Aleatorij* (2013), *Podli podli psalmi* (2016), *Punkt* (2017) i *Nema oaze: luftroman* (2018). Živi u Beogradu.

Gordana Simeunović (1963, Beograd), objavila je zbirke poezije: *Moja haljina i ja* (2000), *Narukvica od slonovače* (2002), *Pobuna krpenih lutaka* (2005), *Podno mirnog sna* (2008), *Vreme hlebova* (2009), *Buka života* (2015), *Put do moje kuće* (izabrane pesme, 2018). Priredila je panorame: *Najlepše ljubavne pesme srpskih pesnikinja* (2013) i *Jabuka u srpskoj poeziji* (2019). Poezija joj je prevođena na engleski, francuski, španski, švedski i rumunski je-

zik, proza na ruski i engleski. Članica je Udruženja književnika Srbije. Živi u Umki.

Zorana Simić (1992, Brus), doktorantkinja je na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu, gde je završila i osnovne i master studije (Opšta književnost i teorija književnosti). Trenutno je angažovana na projektu Instituta za književnost i umetnost namenjenom izučavanju književne periodike, kao stipendistkinja Ministarstva prosvete, nauke i tehnološkog razvoja. Živi u Beogradu.

Srdan Srdić (1977, Kikinda), diplomirao je na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Na istom fakultetu je odbranio doktorsku tezu *Odnos fikcije i stvarnosti u Džonatana Svifta*. Zaposlen je u Gimnaziji „Dušan Vasiljev“ u Kikindi i na mestu koordinatora istoimenog severnobanatskog Centra za talente. Volonterski uređuje deo književnog programa za potrebe Narodne biblioteke „Jovan Popović“ iz Kikinde, pri kojoj je oformio Radionicu kreativnog čitanja. Glavni je urednik međunarodnog festivala kratke priče *Kikinda Short*. S Vladimirom Arsenićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Beogradskom čitalištu, a zajedno su i osnivači izdavačke kuće „Partizanska knjiga“. Radio je u redakcijama više književnih časopisa, a poslednjih nekoliko godina aktivno se bavi uredničkim poslom, specifično regionalnom i anglosaksonskom prozom. Jedan je od pobednika konkursa za najbolju neobjavljenu priču internet sajta *bestseler.net*, a dobitnik je i prve nagrade za prozu na konkursu zrenjaninskog časopisa *Ulaznica* (2007), stipendije Fonda „Borislav Pečić“, te nagrada „Biljana Jovanović“ i „Edo Budiša“. Objavio je romane *Mrtvo polje* (2010), *Satori* (2013) i *Srebrna magla pada* (2017), zbirke priča *Espirando* (2011) i *Sagorevanja* (2014), kao i knjigu eseja *Zapisi iz čitanja* (2014).

Violeta Stojmenović (1980, Požarevac), završila je Opštu književnost sa teorijom književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu i doktorirala na modulu Nauka o književnosti na istom fakultetu. Radi kao bibliotekar u Narodnoj biblioteci Bor.

Dragana Stolić (1969, Beograd), magistrirala i doktorirala na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu. Objavljivala književnu kritiku u časopisima *Reč*, *Beogradski književni časopis*, *Književni magazin*, *Koraci*. Autor je projekta u okviru kojeg je

uspostavljena digitalna biblioteka „Srpska književna kritika“, koju održava Univerzitetska biblioteka „Svetozar Marković“. Živi u Beogradu.

Boško Tomašević (1947, Bečej), doktor književnih nauka, književni teoretičar, esejist, kritičar, pesnik. Profesor po pozivu na univerzitetima Frajburg, Nansi, Hajdelberg, Berlin. Do sada je objavio oko četrdeset knjiga, od čega trinaest knjiga iz oblasti književne teorije i nauke o književnosti, dva romana (*Zakasneli izveštaj jednoj akademiji*, 2000 i *Niko, nigde*, 2015) i dvadesetak pesničkih zbirki. Član je francuskog Društva pisaca, francuskog i austrijskog P.E.N.-a, Evropske Akademije nauka i umetnosti. Živi u Insbuku.

Svetlana Tomić (1970, Beograd), vanredna profesorka na Fakultetu za strane jezike, Alfa BK Univerziteta u Beogradu. Članica je uredništva američkog naučnog časopisa *Serbian Studies*, dugogodišnja saradnica *World Literature Today* (Oklahoma University). Objavila je pet naučnih monografija: *Maga Magazinović* (2019), *Slavne i ignorisane*, (2018), *Doprinosi nepoznate elite* (2016), *Realizam i stvarnost: nova tumačenja proze srpskog realizma iz rodne perspektive* (2014), *A New Understanding of Laza K. Lazarević's Story To Matins with Father for the First Time and One Hundred Years of the Interpretative Norm* (2013); dva nacionalna zbornika, o Maji Herman Sekulić (2018, kouredništvo sa Majom Čuk) i o Dragi Gavrilović (2013). Priredila je specijalni temat sa Anom Novakov *Serbian Women and the Public Sphere: 1850–1950* (*Serbian Studies* 2013).

Rolan Topor (*Roland Topor*; 1938, Pariz – 1997, Pariz, Francuska), šezdesetih godina pročio se kao ilustrator i karikaturista (*Hara-Kiri*, *Elle*). Godine 1962, zajedno sa Fernandom Arabalom i Alehandrom Hodorovskim osnovao je *Panični pokret*, koji je po ugledu na Artoa bio posvećen provokativnim i nasilnim performansima. Godine 1964. objavljuje roman pod naslovom *Fantomski stanar*, koji će dvanaest godina kasnije filmski adaptirati Roman Polanski. Napisao je niz zbirki novela, ilustrovanih knjiga i pozorišnih komada od kojih su neki, zbog insceniranja tabua, izazvale skandal (*Beba gospodina Lorana, Vinči je bio u pravu*). Bio je poznat i kao autor filmskih plakata, a glumio je u Hercogovom *Nosferatuu* i u filmu *Sweet movie* Dušana Makavejeva. Od drugih Toporovih književnih dela mogu se

izdvojiti konceptualna knjiga *Souveniri* iz 1971. (u kojoj su sve reči precrtane tako da budu nečitke), *Joko slavi rođendan* (1969), roman *Memoari starog seronje* (1975), i ljubavna tragedija *Suzana: portret od glave do pete* (1978).

Svetislav Travica (1939, Bačko Petrovo Selo), studirao je jugoslovensku i svetsku književnost u Beogradu. Pesnik i prevodilac. Član Udruženja književnika Vojvodine. Objavljene knjige poezije: *Mudrost kajanja* (1996), *Slike srećnog vremena* (2001), *Monolog* (2004), i *Čitajući samoću* (2008). Preveo i proredio antologiju ruske andergraund poezije *Mrtve će u crne usne bela noć poljubiti* (2006), kao i sledeće knjige: Osip Mandeljštam, *Voronješke sveske* (2009), Boris Rižij, *U Rusiji se rastaje zauvek* (2011), Osip Mandeljštam, *Izabrane pesme* (2012), Aleksej Makušinski, *Minhenski dnevnik* (2015) i dr. Urednik je časopisa za književnost i umetnost *Tisa*.

Tijana Tropin (1977, Beograd), doktorirala na Filološkom fakultetu u Beogradu sa tezom „Teorijski aspekti prevodenja književnosti za decu sa stanovišta studija kulture“. Objavila monografiju *Motiv Arkadije u dečjoj književnosti* (2006) i više desetina radova u periodici, najčešće o književnosti za decu, teoriji i poetici prevodenja i fantastičnoj književnosti. Prevodi sa nemačkog i engleskog (važniji prevodi uključuju dela Marsela Bajera, Elfride Jelinek, Lea Peruca, Kristofa Ransmajera i Franca Kafke). Zaposlena u Institutu za književnost i umetnost u Beogradu od 2003. godine.

Saša Ćirić (1975, Piroć, završio je Filološki fakultet u Beogradu, Grupu za srpsko-svetsku književnost. Radi na Radio Beogradu 2, gde prati post-jugoslovenske i balkanske književnosti. Književni kritičar tjednika *Novosti iz Zagreba* od 2009. godine. Bio urednik u *Betonu*, dodatku dnevnog lista *Danas*, od početka, juna 2006, do kraja 2018. Objavio knjige kritika *Užici hermeneutike* (2009) i *Ujed istorije* (2009), knjigu drama *Tri radio drame* (2015) i knjigu negativnih kritika i komparativnih analiza *Ne uzimaj me u usta – kritika zajedljivog uma* (2016). Časopis *SIC!* Iz Sarajeva objavio je na svom portalu kao PDF izdanje poemu *Norveška koliba* (2017), dok je portal *Eckermann* objavio radio-dramu *Mala noćna radio-drama* (2017). U ediciji „TonB“ KPZ *Beton* objavio knjigu drama i radio-drama *Dalekovod* (2017). Živi u Beogradu.

Radivoj Šajtinac (1949, Zrenjanin), piše poeziju, prozu, književnu i likovnu kritiku, prevodi s ruskog i engleskog jezika, bavi se i dramaturgijom. Objavio je sledeće knjige: *Oružje ljudski ranjeno* (1970), *Šumi se vraćaju pragovi* (1974), *Darovno putovanje* (1978), *Panglosov izveštaj* (1982), *Suze u lunaparku* (1987), *Očenaš na Tajms skveru* (1991), *Olovni dolov* (1995), *Led i mleko* (2003), *Psi versa* (2005), *Kanjiška monotipija* (dvojezično na srpskom i mađarskom, 2007), *Severni izgovor* (2011), *Stara kantina* (2011), *Di* (2013), *Zlo cveća* (2013); knjige proze: *Banatska čitanka* (1991), *Moj bežejski deo sveta* (1994), *Bajke o grmu* (1995), *Čehovija* (1996) *Vez u vazduhu* (1998), *Žrtve bidermajera* (2000), *Sibilski glasovi* (2001), *Nada stanuje na kraju grada* (sa Uglješom Šajtincom, 2002), *Vodeno dete* (2004), *Pričica* (2005), *Kinesko dvorište* (2006), *Lyrik klinik* (2009), *Severni izgovor* (2011), *Stara kantina* (2011), *Dilinkuca – krat-*

ke i friške banatske bajke (sa Lj. Šajtinac, 2012), *Zlo cveća – poezija jednog klovna apsoluta* (2013), *Pseća suza* (2014), *Di? – nova banatska pesmarica* (2014), *Porcelan – roman u slobodnom stihu* (2017), *Nepoznavanje prirode* (2018), *Suva igla* (2019); knjige eseja: *Hotel Čarnojević* (1989), *Demogorgon* (1990), *Hajka na Akteona* (1997). Živi u Zrenjaninu.

Milica Špadijer (1989, Beograd), završila je osnovne i master studije na Katedri za klasične nauke na Filozofskom fakultetu, a trenutno je na doktorskim studijama na doktorskim studijama iz Teorije kulture, umetnosti i medija na FDU. Radi kao prevodilac sa grčkog jezika, profesorka grčkog i latinskog i piše za nekoliko internet portala. Dobitnica je Nagrade „Mladi Dis“ za 2019. Objavila je zbirku poezije *Šar-planina* (2019). Živi u Beogradu.